ROBOȚII
DIN FAMILIA MEA

ROBOȚII O IAU' RAZNA

JAMES PATTERSON
ȘI CHRIS GRABENSTEIN

ILUSTRAȚII DE JULIANA NEUFELD

TRADUCERE DE SORIN PETRESCU

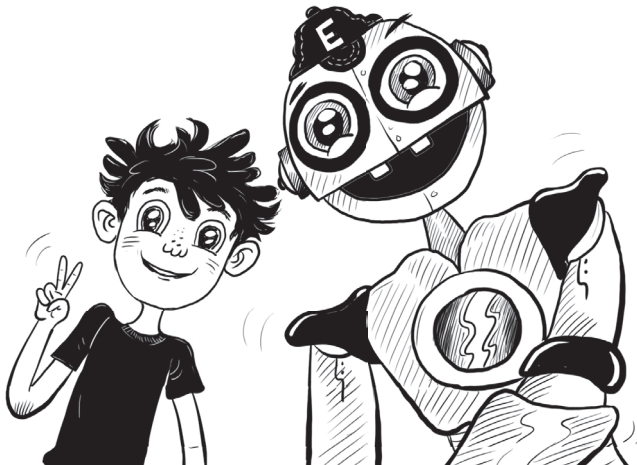

Avem veverițe pe acoperiș! Repet: veverițe pe acoperiș!
ATENȚIE! ATENȚIE! Este zi de școală! ATENȚIE!
Am tuns peluza! Vrei să tund și carpeta?
Geamul ăsta este întotdeauna așa de înnegrit și de murdar înainte să apară soarele.
SCÂRȚ SCÂRȚ
CLAP-CLAP!
HAM-HAM!
Salut!
Eu sunt cel mai bun prieten al lui Sammy, dar nu apar în capitolul ăsta, pentru că-mi place să dorm mai mult.

Salut! Sunt Sammy Hayes-Rodriguez şi, dacă aveţi probleme să vă daţi jos din pat ca să mergeţi la şcoală, ar trebui să faceţi ca mine: să locuiţi cu roboţi!

Aţi auzit bine! Casa noastră este plină de roboţi zumzăitori, bâzâitori, care se plimbă şi bubuie – toţi creaţi de mama. Mama nu este chiar ceea ce s-ar putea numi un savant ţăcănit, dar nici departe nu e.

A născocit un robot pe care-l cheamă Bâz şi a cărui singură sarcină este să intre în fiecare dimineaţă, taman la ora şapte, în dormitorul meu, să bântuie pe lângă pat şi să facă mult zgomot supărător. Dacă vrei să apeşi pe butonul de închidere (pălărioara lui roşie), detectorii de mişcare ai lui Bâz vor percepe apropierea mâinii tale, iar el va face o eschivă. O să rămâi cu mâna în aer, iar Bâz

va continua să scoată sunete enervante până ce-ţi vei pune tălpile pe podea.

Din pricina asta, mă scol de obicei la 7.01!

Chiar şi dulapul şi comoda mea sunt semirobotizate. Cum trag un sertar, îmi şi sar dinainte seturi de chiloţi, maiouri şi şosete. Dulapul, care

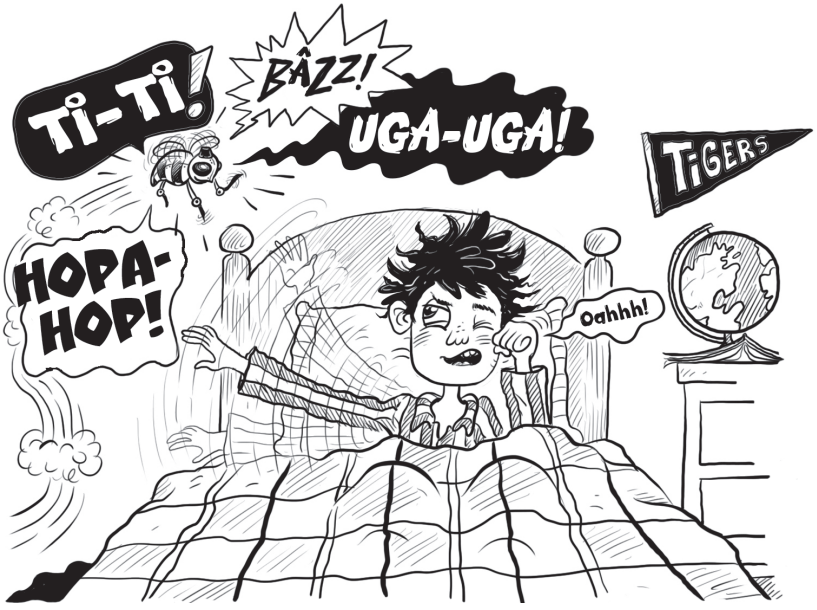

este conectat la un dispozitiv ce monitorizează vremea de afară, ştie ce cămaşă, pulover sau hanorac ar trebui să-mi pun. Mai este prevăzut şi cu

un adulmecător de pantaloni, care-mi poate azvârli cea mai curată pereche de jeanşi.

De ce nebunia asta robotică în toată regula ca să ajung la timp la ore?

Mai cu seamă, pentru sora mea mai mică, Maddie.

Este în clasa a treia şi, credeţi-mă, n-a existat vreodată un copil mai entuziasmat să meargă la şcoală decât Maddie Hayes-Rodriguez. În zilele cu şcoală se poartă ca alţi puşti atunci când dă zăpada.

Ca şi mine, toţi roboţii care umblă prin casa noastră o adoră pe Maddie şi se poartă cu ea de parcă

ar fi o prinţesă. Mai ales Geoffrey, noul robo-valet. Mama l-a înzestrat cu un accent britanic, aşa că pare cam snob.

— Bună dimineaţa, copii! ne spune el mie şi lui Maddie. Micul dejun este gata!

În secunda în care a rostit aceste cuvinte, Micdejunătorul – una dintre maşinăriile cele mai smintite de preparat mâncare ale mamei – azvârle spre noi câteva felii de pâine prăjită, ca şi cum ar servi la un meci de volei. Maşinăria mai aruncă deasupra două găletuşe de sirop şi ne proiectează

câteva rotocoale de unt. N-ai vrea să te afli prin preajmă atunci când Micdejunătorul ne serveşte biscuiţi şi sos!

Dacă Maddie are nevoie de ceva, de orice, roboţii mamei intră în acţiune.

Dacă trebuie ascuţit creionul, McAport, robo-câinele, îl roade până-l face de nota zece.

Dacă are nevoie de ajutor la temele pentru acasă, Turuială, robo-meditatorul – un computer retro, mergător –, îi va arăta ce are de făcut.

Dacă are nevoie de o gustare după orele de şcoală, Micdejunătorul îi va azvârli un fruct.

Aşa cum ţi-ai putut da probabil seama, sora mea mai mică este altfel decât cei mai mulţi copii de vârsta ei.

Mai întâi că este grozavă!

Apoi, chiar dacă este în clasa a treia, a mers prima oară la şcoală doar cu o lună în urmă, după ce anul şcolar începuse deja pentru ceilalţi copii.

O să vă explic mai târziu. Promit!

Dar mai întâi trebuie să-l cunoaşteţi pe E.

Fra-botul meu!

CAPITOLUL 2

Ăsta-i E!

La început, când l-a creat mama şi mi-a spus că va trebui să iau cu mine un robot în fiecare zi, am crezut că E vine de la Eroare – ca în Eroarea cea mai mare, uriaşă şi colosală care s-a făcut vreodată. Şi, la început, *chiar* mi-a făcut viaţa la şcoală

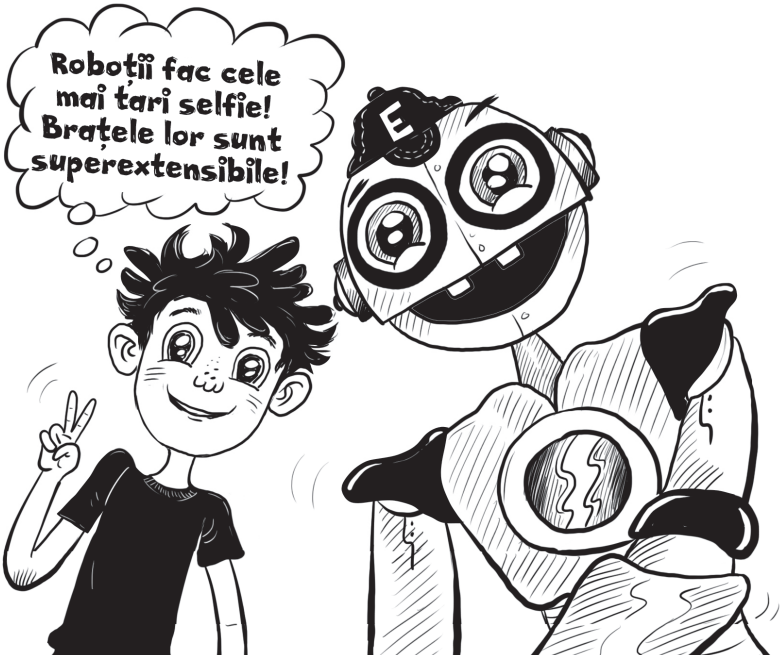

destul de nasoală. Dar, după aceea, am aflat de ce E avea ochi aşa mari şi albaştri.

Mda, ce să zic! Fleoşc! Desenul este în alb-negru. Dar, credeţi-mă, ochii lui E sunt de un albastru-tăios. Aceeaşi culoare cu ochii lui Maddie.

Vedeţi voi, mama l-a creat pe E (ea spune că E vine de la *Eminent*) ca să fie ochii, urechile şi vocea lui Maddie în clasa a treia a domnişoarei Tracey, de la Generala din Creekside.

De ce nu merge Maddie în persoană la şcoală?

Nu poate. Nu fără să se îmbolnăvească foarte rău.

Bun, cunosc o mulţime de puştani care pretind că mersul la şcoală le face rău! Mai ales în zilele în care specialitatea de la cantină este un nacho-surpriză cu carne şi brânză.

Dar simplul mers la şcoală, respirând aerul de acolo şi fiind laolaltă cu ceilalţi copii şi cu microbii lor, o poate îmbolnăvi grav pe micuţa mea soră, pentru că Maddie suferă de ISC, acronimul pentru *imunodeficienţă severă combinată*. Ceea ce înseamnă că organismul lui Maddie trebuie să se lupte din greu cu orice fel de infecţie. Dacă cineva tuşeşte şi uită să ducă mâna la gură, ea ar putea sfârşi la spital.

Prin urmare, ce înseamnă toate astea? Păi, Maddie iese foarte rar din casă. De fapt, iese foarte

rar chiar şi din camera ei. Din pricina asta, câinele familiei noastre este un robo-câine lipsit de microbi. Din pricina asta, domnul Mop-de-Fier, robotul cu mai multe braţe şi cu o mulţime de sarcini, face curat şi dezinfectează în mod constant.

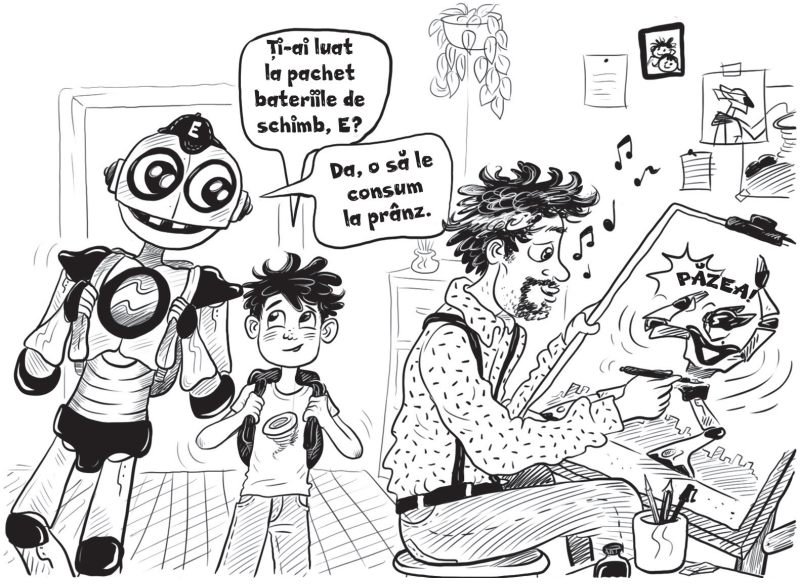

Iar, pentru Maddie, singura cale de a merge la şcoală este ca E să meargă în locul ei.

— Aţi face bine să daţi bice, băieţi! Nu vreţi să întârziaţi!